

Epistola lui Iacov (1)

Capitolul 1

Stanley Bruce Anstey

© SoundWords, Online începând de la: 17.06.2021, Actualizat: 17.06.2021

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Credința se dovedește în modul în care procedăm în încercări (v. 1-18)

Salut

Versetul 1

Iacov 1.1: Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos, către cele douăsprezece seminții care sunt împrăștiate: Salut!

„Iacov” le scrie compatrioților săi care au mărturisit credința în „Domnul Isus Hristos”. El nu a fost unul dintre cei doisprezece apostoli (Luca 6.13-16), ci unul dintre bătrânii principali din adunarea din Ierusalim (Faptele apostolilor 12.17; 15.13-21; 21.17-25; Galateni 2.9). Iacov era „fratele Domnului”, deoarece a crescut în familia lui Iosif și a Mariei (Marcu 6.3; Galateni 1.19). În timpul slujbei pământești a Domnului, el a fost un necredincios (Ioan 7.3-10), dar s-a convertit la scurt timp după moartea lui Isus. Asta s-a întâmplat probabil când Domnul i s-a arătat la scurt timp după învierea Sa din moarte (1. Corinteni 15.7). Istoricul Josephus ne spune că Iacov a fost omorât cu pietre în același mod ca Ștefan de către Sinedriu (consiliul evreiesc) în jurul anilor 61-62 d.Hr.

Această scrisoare este denumită „generală”, deoarece nu a fost scrisă unei anumite adunări sau unei persoane individuale, ci către un public mai larg: „către cele douăsprezece seminții care sunt în împrăștiere.” Cele douăsprezece seminții ale lui Israel fuseseră împrăștiate de mulți ani, începând cu strămutarea celor zece seminții (2. Împărați 15.27-31; 17.3-41) și apoi mai târziu a celor două seminții (2. Împărați 24). În timp ce o rămășiță a iudeilor (cele două seminții) s-au întors în patria lor (Ezra 1-2), cei mai mulți însă au rămas împrăștiți (Ioan 7.35). Iacov era convins că printre aceste seminții ale lui Israel se aflau unii, care au crezut în Hristos, motiv pentru care le-a adresat scrisoarea sa. Unii dintre ei au fost probabil la Ierusalim la Cincizecime (Faptele apostolilor 2) sau la o dată ulterioară, auziseră propovăduirea apostolilor și se întorseseră în diferite țări unde trăiau ca credincioși în Domnul Isus. J.N. Darby subliniază că prin faptul că Iacov vorbește despre „cele douăsprezece seminții”, se dă de înțeles că națiunea nu fusese încă dată la o parte în mod oficial (la propriu) în căile lui Dumnezeu. Acest lucru s-a întâmplat mai târziu, în anul 70 d.Hr.

Două feluri de ispitiri (încercări)

Întrucât frații și surorile în credință, cărora Iacov se adresează, se confruntau cu o încercare grea, prin persecuție, în legătură cu poziția creștină pe care o adoptaseră, el abordează mai întâi subiectul ispitelor (încercărilor). El vorbește despre două feluri de încercări, cărora un creștin credincios se vede expus pe calea credinței. Ele sunt:

- Încercări *sfinite*: ispite venite *din afară*, din lucrurile exterioare, pe care Dumnezeu le lasă să vină în viața noastră, ca să ne încerce (Iacov 1.2-12)
- Încercări *ne-sfinite*: ispite venite *din interior*, care iau naștere prin aceea că noi permitem poftelor naturii noastre păcătoase să preia controlul asupra noastră (Iacov 1.13-15).

(Evrei 4.15 ne spune că Domnul Isus a fost ispitit în toate, așa cum vedem în primul fel de încercări. Se spune că El a fost „ispitit în toate asemenea nouă, în afară de păcat”. Asta înseamnă că El a fost încercat în viața Sa prin tot felul de încercări, așa cum poate fi încercat un om sfânt, cu excepția încercărilor (ispitelor) care provin din natura „păcătoasă” din interior. Domnul nu a avut niciodată ispite de al doilea fel, pentru că El nu avea o natură păcătoasă căzută, cu care să răspundă la ispitele lui satan. Ioan 14.30 indică faptul că nu era nimic „în” El care să fi putut fi influențat de astfel de lucruri, pentru că El a avut numai o natură umană sfântă; (Luca 1.35).

În aceste versete, Iacov arată că ambele tipuri de ispite trebuie să fie întâmpinate cu credință. Credința nu numai că ar ajuta o persoană să învingă în mod victorios, dar ea ar dezvălui și autenticitatea mărturisirii acelei persoane.

Ispite venite din exterior (versetele 2-6a)

Biserica de atunci era formată predominant din iudei convertiți, iar aceștia se aflau din cauza mărturisirii credinței lor în Domnul Isus Hristos sub enorme prigoane din partea compatrioților lor necredincioși (1. Tesaloniceni 2.14-16). Cum această societate mixtă de convertiți mărturisitori a răspuns la aceste încercări externe (persecuții) a arătat mult ceea ce era cu adevărat în sufletele lor - adică dacă erau sau nu credincioși adevărați. Tentația de a scăpa de încercarea persecuției, prin aceea că se reîntorceau în staulul de oi iudaic [Ioan 10.1-16], era foarte mare (Evrei 10.38,39). De altfel, acest lucru ar dovedi că credința lor declarată în Hristos nu era autentică.

Versetul 2

Iacov 1.2: Socotiți ca o mare bucurie, frații mei, când treceți prin felurite ispite, ...

În timp ce persecuția a fost cea mai mare încercare cu care s-au confruntat acești creștini iudei, Iacov abordează o varietate de încercări în expunerile sale, pe care le numește „felurite ispite”. Aceasta include încercarea prin persecuție, desigur, dar include și tot felul de încercări care pot testa credința unui creștin credincios. Poate fi vorba de probleme de sănătate, dificultăți financiare, griji familiale, probleme conjugale, și așa mai departe.

Iacov spune că noi „trecem prin” [literar: „cădeți în”] aceste ispite (încercări sfinte). Probabil că aceasta sună cam neobișnuit; am fi putut înțelege mai bine dacă ar fi spus-o în legătură cu cel de-al doilea fel de ispite, care stau în legătură cu păcatul (Iacov 1.13-18). Trebuie însă să ținem seama că Biblia King-James este o traducere engleză veche, care folosește unele cuvinte învechite. Expresia „a cădea” din acest verset este un exemplu. Astăzi am spune „a împinge spre”. Aceasta ne ajută să înțelegem despre ce vorbește Iacov. El spune că vor exista anumite dificultăți și probleme care ne vor împinge, adică vor veni în viața noastră pe neașteptate și în afara controlului nostru (Faptele apostolilor 27.41).

Iacov vorbește despre patru lucruri, de care avem absolută nevoie în timpuri de încercare, ca

să profităm în sens spiritual de încercare.

Un duh bucuros (vesel): mai întâi trebuie să păstrăm un duh bucuros. El spune: „Socotiți ca o mare bucurie, frații mei, când treceți prin felurite ispite”. Aceasta poate părea puțin paradoxal. Cum poate cineva să fie bucuros, când în viața lui/ei vin ispite? Însă Iacov nu spune ca noi să ne bucurăm de greutățile și de problemele care vin asupra noastră. Dumnezeu nu vrea ca noi să râdem de o astfel de încercare, ca și cum ea ar fi ceva ce nu trebuie luat în serios. Iacov ne avertizează împotriva tendinței de a ne plânge, atunci când avem parte de o încercare. De aceea îndemnul lui este de a fi atenți să păstrăm un spirit de bucurie. „Bucuria” despre care el vorbește aici vine din credința care privește dincolo de încercare, spre rezultatul ei pozitiv (Romani 5.3-5). Dacă ne lipsește credința și încrederea în Dumnezeu, nu ne vom bucura, ci ne vom plânge de încercare. În consecință, nu vom fi în starea potrivită pentru a beneficia de această încercare.

Versetul 3

Un duh înțelept: Iacov continuă să vorbească despre o altă chestiune, de care avem nevoie pentru a profita de încercări – și anume, un duh înțelept. El spune:

Iacov 1.3: ... știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare.

Aptitudinea de a ne bucura într-o încercare este legată de faptul că noi „știm” și credem că Domnul nu ar permite să ni se întâmple ceva care să nu aibă scopul „iubirii” din partea Lui și un „dacă trebuie” din partea noastră (Evrei 12.6; 1. Petru 1.6). Când înțelegem că încercarea a fost rânduită de Dumnezeu pentru a da naștere în noi la ceva spre folosul nostru spiritual, atunci ar trebui să fim capabili să trecem prin ea cu o atitudine corectă. Ar putea fi o calitate morală, cum ar fi „perseverența [răbdarea]”, care este un lucru important și necesar în viața creștină. Fără această cunoaștere am putea deveni confuzi și copleșiți, atunci când dificultățile ne asaltează, iar aceasta ar putea face ca credința noastră să se prăbușească sub încercare și devenim descurajați.

Apostolul Pavel vorbește despre importanța acestui fel de cunoaștere în Romani 8:28: „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său.” El nu spune că toate lucrurile, care vin în viața noastră, sunt bune - pentru că unele dintre ele pot fi foarte triste și rele - dar că aceste lucruri „lucrează împreună spre bine”. S-ar putea să nu o vedem aceasta în momentul încercării, dar încercarea este destinată pentru a lucra ceva în viața noastră, care este în cele din urmă bun - în ceea ce privește natura noastră morală (Deuteronomul 8.16). Să ne amintim că fiecare copil al lui Dumnezeu se află în școala lui Dumnezeu și, prin urmare, sub educarea Sa divină (Iov 35.10,11; 36.22; Psalmul 94.10; Isaia 48.17; Evrei 12.10,11). Dumnezeu folosește încercările pentru educarea noastră spirituală - pentru a ne învăța dependența și ascultarea (Psalmul 119.67,68,71) și pentru a forma în noi caracterul lui Hristos (Romani 8.29), etc. Să știm și să credem că astfel de lucruri realmente „lucrează împreună” pentru binele și câștigul nostru, ne dă puterea necesară pentru a persevera în vremuri de încercare.

J.N. Darby a remarcat că

... încercarea nu poate conferi prin ea însăși har, dar sub mâna lui Dumnezeu poate să ne frângă voința și scoate la iveală rele ascunse și nebănuite, iar atunci când vom judeca răul, noua viață se poate dezvolta mai deplin, iar Dumnezeu are o un loc mai mare în inima noastră. Învățăm, de asemenea, prin încercare să ne punem în dependență smerită de Dumnezeu; și, ca urmare, ar trebui să nu avem încredere în noi înșine și în carne. Devenim conștienți că lumea nu este nimic, și ceea ce este veșnic adevărat și divin dobândește o valoare mai mare în sufletul nostru.¹

De aceea încercările au însușirea de a îndepărta lucrurile inutile din viața noastră și din personalitatea noastră. Ele au tendința să ne despartă de bunurile noastre materiale și de poziția noastră în societate și să ne lege cu ceea ce este spiritual și veșnic.

Când vine o încercare ne gândim desigur: „Cum pot să scap din ea?” Însă noi ar trebui cu adevărat să spunem: „Ce pot învăța din aceasta?” Sunt cel puțin zece lucruri pozitive, care rezultă din încercările prin care trece poporul Domnului, dacă ele sunt corect înțelese:

- Ele sunt ocazii pentru Dumnezeu ca să arate puterea Sa și harul Său, ca să sprijine pe poporul Său în timpuri de necaz și astfel să reveleze gloria Sa (Iov 37.7; Ioan 9.3; 11.4).
- Prin ele învățăm să cunoaștem dragostea lui Dumnezeu într-un fel mai profund și astfel suntem atrași mai aproape spre Domnul (Romani 5.3-5).
- Prin ele suntem transformați moral după chipul lui Hristos (Romani 8.28,29), și astfel ele lucrează spre desăvârșirea noastră morală (Iacov 1.4).
- Dacă umblăm pe cărarea nedreptății, ele vor fi folosite de Dumnezeu ca să corecteze duhul nostru și căile noastre și în felul acesta dau naștere în noi la „roada dăătoare de pace a dreptății” (Evrei 12.5-11).
- Credința noastră devine întărită prin ele (2. Tesaloniceni 1.3,4).
- Ele ne învață dependența (Psalmul 119.67,68,71).
- Ele ne eliberează de lucrurile pământești și ne îndreaptă spre cer; prin aceasta speranța cerească arde mai luminoasă în inimile noastre (Luca 12.22-40).
- Ele apropie pe frați mai mult unul de altul (Iov 2.11; 6.14; 1. Cronici 7.21,22).
- Lecțiile, pe care le învățăm când trecem prin încercări, ne fac capabili să simțim mai bine împreună cu alții (2. Corinteni 1.3,4).
- Ele ne fac capabili pentru tema laudei în gloria care va veni (2. Corinteni 4.15-17).

Versetul 4

O voință supusă: Iacov vorbește despre o a treia chestiune, de care avem nevoie pentru a trage foloase din încercări – o voință supusă, care primește încercarea din mâna lui Dumnezeu ca pe o providență divină. Iacov spune:

Iacov 1.4: *Dar răbdarea să-și aibă lucrarea desăvârșită, ca să fiți desăvârșiți și întregi, nelipsindu-vă nimic.*

Pericolul aici constă în a ne împotrivi la ceea ce Dumnezeu face în viața noastră prin încercare și astfel să nu avem foloase din ea. Cheia este să lăsăm încercarea să-și facă lucrarea bună în noi, pentru că ea este rânduită de Dumnezeu ca să ne facă „desăvârșiți”. Desăvârșit, în

sensul în care vorbește Iacov aici, înseamnă creștere deplină (maturitate). Acest lucru arată că Dumnezeu este profund interesat de creșterea noastră spirituală și că El este dispus să îngăduie suferința în viața noastră „pentru puțină vreme” (1. Petru 1.6) pentru a realiza acest lucru.

Este nevoie de credință pentru a permite încercării să își facă lucrarea stabilită de Dumnezeu. Dar dacă credem că Dumnezeu a rânduit-o pentru binele și binecuvântarea noastră și că El vrea să ne învețe ceva prin aceasta, vom fi mai degrabă înclinați să ne supunem Lui în încercare. Ea va contribui la formarea caracterului nostru și a calităților morale, ceea ce ne va face creștini maturi („desăvârșiți”). Astfel, vom crește spiritual. David a vorbit despre aceasta când a spus: „M-ai scos la loc larg din strâmtorare” (Psalmul 4.1). Un rezultat mareț al supunerii la încercare în credință este că voi veți „fi desăvârșiți și întregi, nelipsindu-vă nimic.” Nu ne va lipsi nimic în ceea ce privește formarea caracterului nostru creștin.

Iov a dat dovadă de acest spirit de supunere atunci când a venit asupra lui o încercare de proporții: „Și Iov s-a ridicat și-a sfâșiat mantaua și și-a ras capul; și a căzut la pământ și s-a închinat. Și a zis: «Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce. Domnul a dat și Domnul a luat; binecuvântat fie Numele Domnului!»” (Iov 1.20,21). Credința are încredere că Dumnezeu este mai presus de toate și El permite doar ceea ce este spre binele poporului Său. În cazul lui Iov, Dumnezeu a folosit încercarea pentru a face o persoană bună să fie mai bună. În mijlocul cărții lui Iov, Iov a dezvoltat un spirit rău, după ce a fost provocat de cei trei prieteni, iar el a devenit mânios. Dar Dumnezeu a păstrat controlul, și în cele din urmă Iov s-a pocăit și ca urmare a fost binecuvântat. Problema lui Iov nu era în acțiunile sale, ci în atitudinea sa. În exterior era „desăvârșit”(Iov 1.1), dar Dumnezeu a vrut ca el să fie desăvârșit și lăuntric (Iov 23.10). Faptul că Dumnezeu a mers atât de departe în greutățile pe care El le-a permis în viața lui Iov arată cât de important este pentru El ca poporul Său să aibă un fel de gândire corect. Lecția acestui pasaj pentru noi este următoarea: dacă nu avem atitudinea potrivită, încercarea ne va amări în loc să ne facă mai buni. Astfel, vom rata binecuvântarea pe care Dumnezeu a prevăzut-o pentru noi.

Există câteva puncte pe care ar trebui să le reținem și care ne vor ajuta să primim din mâna lui Dumnezeu încercările noastre având un duh bun:

- Încercarea noastră este *rânduită* de Dumnezeu (Iov 23.14).
- *Suferința* noastră în încercare este *măsurată* de Dumnezeu (Iov 34.23).
- Noi vom fi *echipați* de Dumnezeu *cu har*, pentru a rezista în încercare (1. Corinteni 10.13).
- Noi vom fi *răsplătiți* de Dumnezeu (1. Petru 1.6,7).

Versetul 5

O inimă exersată: Al patrulea punct care este necesar pentru a beneficia de încercare este o inimă exersată. O inimă care caută fața lui Dumnezeu în rugăciune în timpul încercării. De aceea Iacov ne încurajează să mergem în prezența lui Dumnezeu, să Îi încredințăm situația noastră în rugăciune și să-I cerem înțelepciune, pentru a ști cum să ne comportăm corect în această problemă. El spune:

Iacov 1.5: Iar dacă vreunul dintre voi este lipsit de înțelepciune, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu dărnicie și nu reproșează, și i se va da.

Dacă ne preocupăm cu adevărat cu ceea ce Dumnezeu vrea să ne spună în încercare – chiar dacă noi probabil niciodată nu vom afla de ce împrejurările au fost de așa fel – „dă celor deprinși prin ea rodul dător de pace al dreptății” (Evrei 12.11).

Elifaz l-a îndemnat pe Iov să caute fața lui Dumnezeu în încercarea sa: „Cât despre mine, eu voi căuta pe Dumnezeu și lui Dumnezeu Îi voi încredința cauza mea” (Iov 5.8). Aceasta va fi întotdeauna o activitate foarte roditoare. Cineva a spus odată: „Nu ar trebui să ne lăsăm niciodată apăsați de necazuri – decât numai pe genunchi.” Credința va lua dificultatea din mâna lui Dumnezeu și de aceea va merge la El. Dumnezeu dorește ca noi să venim la El cu dificultățile și problemele noastre. El a promis că ne va da „înțelepciune” în încercare, pentru ca să știm cum să facem față circumstanțelor care ne asaltează. Iacov ne asigură că înțelepciunea de care avem nevoie pentru aceste situații dificile ne va fi „dată”, dacă Îl „rugăm” pentru ea. El niciodată nu „ne reproșează”, dacă Îi cerem ajutorul. Acest lucru ar trebui să ne încurajeze să mergem cu atât mai mult la El în rugăciune. Încercările, deci, au însușirea de a ne apropia mai mult de Domnul - și acesta este cu siguranță un lucru bun! Iacov adaugă:

Versetul 6a

Iacov 1.6a: dar să ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc.

Chiar dacă probabil ne lipsește înțelepciunea pentru situația în cauză, nu trebuie să ne lipsească niciodată credința. Observați că Iacov nu ne spune să Îi cerem lui Dumnezeu să ne ajute să ieșim din încercare, ci ca noi să avem înțelepciune dumnezeiască în încercare. Desigur, am dori să ieșim din încercare, și este de înțeles, dar nu asta ne încurajează Iacov să cerem. El dorește ca noi să căutăm harul și înțelepciunea lui Dumnezeu în încercare și să încercăm să avem foloase din ea.

Pericolul de a nu întâmpina încercările cu credință (versetele 6b-8)

Versetele 6b-8

Iacov continuă să vorbească despre pericolele care iau naștere dacă încercările nu sunt întâmpinate în credință. El spune:

Iacov 1.6b-8: Pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, dus de vânt și aruncat înapoi și încolo; pentru că, să nu gândească omul acela că va primi ceva de la Domnul: este un om nehotărât în gândurile sale, nestatornic în toate căile lui.

Este în zadar să ne adresăm lui Dumnezeu din cauza anumitor dificultăți din viața noastră, dacă nu venim la El cu o credință autentică. Dacă Îi cerem Domnului ajutor într-o încercare,

dar nu credem că El va face ceva pentru noi, ne dovedim că suntem „nehotărâți” în această privință și ne dovedim necredința. Astfel de îndoielnici nu vor „primi nimic de la Domnul”. Acest lucru arată că răspunsurile la rugăciune pot fi împiedicate prin necredință.

O persoană poate pretinde că este credincioasă, dar dacă nu este un credincios adevărat, viața sa de rugăciune va arăta acest lucru. Încercările au însușirea de a scoate la iveală acest lucru. Cine suntem cu adevărat devine clar în vremuri de încercare. Dacă credința unei persoane este doar o mărturisire, ea nu se va adresa cu adevărat lui Dumnezeu în timpul încercării – chiar dacă probabil face ca și cum ar face-o. Se va vedea că el sau ea apelează la surse umane de ajutor și la alte lucruri pentru ajutor.

Plata pentru exercitarea credinței și înțelepciunii în încercări (versetele 9-12)

Versetul 9

Iacov 1.9: Iar fratele dintr-o stare de jos să se laude cu înălțarea lui, ...

Iacov subliniază că efectele pozitive ale încercărilor sunt resimțite de toți oamenii din toate straturile sociale - ele ating viața tuturor într-un fel sau altul. El ne dă două exemple extreme pentru a demonstra acest lucru: un o persoană săracă și o persoană bogată.

„Fratele dintr-o stare de jos” (un om sărac) se bucură pentru că în încercările sale învață să-și prețuiască și mai mult „înălțimea” în Hristos. El se bucură de binecuvântările spirituale. El învață lecții practice, de asemenea, cu privire la îndurarea lui Dumnezeu, prin aceea că în timpuri de nevoie primește ajutor de la Dumnezeu. Rezultatul este că Domnul devine mai prețios pentru el.

Versetul 10

Iacov 1.10: ... și bogatul în smerirea lui [să se laude], pentru că va trece ca floarea ierbii.

Omul „bogat”, dimpotrivă, învață prin încercări lecții valoroase în modestie („smerire”). El învață că banii lui nu-l pot feri de necazuri și astfel el, ca orice alt credincios, depinde de Dumnezeu. Încercările au însușirea de a „reduce” pe oamenii bogați la dimensiunea unui om mediu. Ele pot să-l învețe dependența, pe care toți oamenii trebuie să o învețe. Iacov nu spune ca bogatul să se bucure de bogățiile sale, ci să se bucure că devine „smerit” și astfel este făcut mai asemănător cu Hristos (Matei 11.29). Acest lucru arată că este ceva valoros în a învăța smerirea. Omul bogat este învățat să nu se încreadă în sine însuși, și nici în „nesiguranța bogăției”, ci în Dumnezeu (1. Timotei 6.17).

Versetul 11

Iacov 1.11: Pentru că a răsărit soarele cu arșița lui și a uscat iarba și floarea ei a căzut și frumusețea înfățișării ei a pierit: așa și bogatul se va veșteji în căile lui.

În lumina veșniciei, avantajele temporale, pe care le are un om bogat, nu vor fi permanente. Pentru a sublinia acest aspect, Iacov ne amintește că așa cum „soarele” răsare cu „arșița sa” și usucă „iarba” și „floarea ei”, la fel și „bogatul se va vesteji în căile lui”. În timp ce Iacov se referă la oamenii bogați în general, bogatul credincios poate învăța din încercarea sa (dacă o înțelege corect), că bogățiile materiale nu sunt nimic în comparație cu lucrurile divine și veșnice. El poate să știe acest lucru din punct de vedere intelectual, dar încercarea îl va ajuta să realizeze acest lucru în mod conștient și practic. Concentrarea lui în viața de zi cu zi se va îndepărta de lucrurile vremelnice și se va îndrepta spre lucrurile eterne într-un mod mai profund și, în consecință, le va prețui mai mult.

Ideea acestor versete este că, indiferent dacă o persoană este bogată sau săracă, ea poate obține un folos spiritual din încercările vieții, dacă ele sunt acceptate cu credință. Cel sărac și cel bogat se pot bucura deopotrivă de faptul că în ei iau naștere însușiri morale și spirituale prin faptul că ei îndură încercările.

Iacov continuă să spună un cuvânt de încurajare acelor care „rabdă încercarea [ispita]”. El spune:

Versetul 12

Iacov 1.12: Ferice de omul care rabdă ispita, pentru că, după ce va fi încercat, va primi cununa vieții, pe care a promis-o Domnul celor care îl iubesc.

Iacov arată că pentru biruirea încercărilor împreună cu Domnul este o răsplată *întimpul de acum* și în *viitor*. Este o fericire actuală („fericire” înseamnă să fi fericit). Aceasta se referă la o bucurie interioară de care au parte cei care trec prin încercare cu Domnul. Ea rezultă din cunoașterea faptului că suntem subiecte deosebite ale purtării Sale de grijă în încercarea pe care El ne-a pus-o în cale. Această bucurie este cunoscută doar de cei care cu credință iau încercarea de la Domnul. Apoi, există și o răsplată viitoare, și anume, primirea unei „cununi a vieții” în ziua răsplătirii. Acest lucru va avea loc la scaunul de judecată al lui Hristos (Romani 14.10-12; 1. Corinteni 3.13; 4.5; 2. Corinteni 5.10; Matei 25.20-23). Din aceasta învățăm că Domnul prețuiește credința și că El o va răsplăti într-o zi viitoare.

Dar dacă ne răzvrătim împotriva lucrurilor pe care Domnul le-a pus asupra noastră, pierdem nu numai bucuria noastră prezentă în Domnul și câștigul spiritual, pe care potrivit cu voia lui Dumnezeu ar trebui să-l scoatem din încercare, dar pierdem și o răsplată viitoare. Iacov adaugă, că aceste bucurii prezente și viitoarele recompense sunt promise celor „care Îl iubesc” și care îndură încercarea cu credință. Acest lucru arată că încercările, pe care Domnul ni le dă să le suportăm sunt o excelentă ocazie pentru noi de a-l arăta dragostea noastră. Să le acceptăm cu supunere din mâna Lui este într-adevăr un lucru foarte frumos pentru El. El apreciază aceasta și ne va răsplăti în acea zi.

Rezumatul lucrurilor bune, pe care le produc încercările în viața noastră, dacă le primim cu credință:

- Ele sunt ocazii să reveleze *credința* noastră (Iacov 1.3).

- Ele produc *perseverență* (răbdare) în noi (Iacov 1.3).
- Ele dau naștere la *maturitate* spirituală (Iacov 1.4).
- Ele ne învață *dependența* de Dumnezeu (Iacov 1.5,6).
- Ele ne învață să prețuim *lucrurile veșnice* (Iacov 1.9-11).
- Noi vom primi o *răsplată*, dacă le îndurăm – acum și în viitor (Iacov 1.12).
- Ele sunt ocazii pentru a dovedi *dragostea* noastră pentru Domnul Isus (Iacov 1.12).

Ispite venite dinăuntru (versetele 13-15)

Versetele 13-15

În cele ce urmează, Iacov vorbește despre celălalt tip de ispită [încercare] - ispita de a păcătui. Așa cum am menționat deja, acestea sunt ispite ne-sfinte. care vin din natura păcătoasă căzută. Observă că Iacov nu spune aici: „Socotiți ca o mare bucurie”, așa cum a făcut la primul fel de ispite. Satan ar vrea să ne prezinte aceste lucruri ca pe ceva care ne face fericiți, dar asta este o minciună. În realitate - și cu toții știm asta din experiență - nu există fericire în cedarea la dorințele cărnii. Ne lasă nemulțumiți și fără părtașie cu Dumnezeu. Iacov ne arată în aceste versete că putem birui aceste ispite de a păcătui, dacă le înfruntăm cu credință.

El începe cu o constatare clară, că acest fel de ispite nu vin de la Dumnezeu. El spune:

Iacov 1.13-15: Nimeni, fiind ispitit, să nu spună: „sunt ispitit de Dumnezeu”, pentru că Dumnezeu nu poate fi ispitit de lucruri rele, și El Însuși nu ispitește pe nimeni. Dar fiecare este ispitit, fiind atras și ademenit de propria lui poftă, apoi pofta, după ce a zămislit, naște păcat; iar păcatul, odată împlinit, aduce moarte.

Iacov menționează acest lucru, deoarece tendința naturală a inimii umane este să dea vina pe altcineva pentru greșelile proprii. Însă noi nu putem să-L facem răspunzător pe Dumnezeu pentru poftele noastre păcătoase. Dumnezeu nu ispitește pe oameni ca ei să facă ceea ce El urăște. El va testa credința noastră în diferite moduri, dar El nu ne va ispiti să facem rău.

Păcatul izvorăște din acțiunea propriei noastre voințe; și totul vine „din interior, din inima omului”. Domnul a învățat: „Pentru că dinăuntru, din inima oamenilor, ies gânduri rele, adultere, curvii, ucideri, furturi, lăcomii, răutăți, înșelăciuni, destrăbălări, un ochi rău, hulă, trufie, nebulie; toate aceste rele ies dinăuntru și îl întinează pe om” (Marcu 7.21-23). Adevărul simplu este următorul: păcătuim pentru că ne-am decis pentru păcat. Un credincios poate „să vină” în acest fel de ispite dacă se decide pentru ele (Matei 26.41). De aceea suntem pe deplin responsabili pentru păcatul pe care îl permitem în viața noastră.

Iacov ne arată roadele atunci când permitem poftei să se desfășoare în noi. Există o derulare sau o înlănțuire de lucruri care acționează în viața noastră. Se începe cu „pofta”, care ia naștere în inimă, iar dacă ea nu este judecată în prezența lui Dumnezeu (1 Ioan 1.9), dă roade și „dă naștere la păcat”, care în cele din urmă duce la „moarte”. Punctul său de vedere este foarte clar: dacă permitem ca în inima noastră să rămână gânduri pătimase, ele vor aduce cu siguranță păcat și moarte în viața noastră.

Seamănă un gând și vei culege o faptă;
Seamănă o faptă și vei culege o obișnuință;
Seamănă o obișnuință și vei culege un caracter;
Seamănă un caracter și vei culege o fatalitate.

S-ar putea pune întrebarea: „În ce fel permiterea păcatului în viața unui om produce moartea?” „Moartea” în Scriptură are întotdeauna ideea de despărțire sub o anumită formă. Depinde de contextul pasajului; ar putea fi vorba despre despărțirea sufletului și a duhului de trup în moartea fizică (Iacov 2.26) sau ar putea fi despărțirea veșnică a necredinciosului de prezența lui Dumnezeu într-o veșnicie pierdută (Apocalipsa 20.6,14 – „moartea a doua”) etc. Păcatul duce în adevăratul sens al cuvântului la moarte fizică (Geneza 2.17; Romani 5.12), și dacă o persoană nu este mântuită duce la despărțirea veșnică de Dumnezeu. Referitor la un credincios care permite păcatul în viața lui, aceasta se referă la moarte în sens moral. Adică, are loc practic o întrerupere în părtășia sa cu Dumnezeu, prin care nu se poate produce niciun rod în viața sa. Apostolul Pavel vorbește despre acest aspect al morții în Romani 8.13: „Pentru că, dacă trăiți potrivit cărnii, veți muri” (compară și cu 1. Timotei 5.6).

Cum să se procedeze cu ispitele dinăuntru (versetele 16-18)

Versetul 16

În contextul celor spuse mai înainte, Iacov spune:

Iacov 1.16: Nu vă rătăciți, preaiubiții mei frați!

El nu spune nimic altceva decât: „Nu greșiți (nu vă rătăciți), dacă credeți că voi puteți obține ceva bun prin poftă.” De fiecare dată când ne gândim că putem obține ceva bun prin satisfacerea poftelor noastre, facem o mare greșală; pentru că satisfacerea poftelor nu produce decât moarte morală în viața noastră. Noi devenim nefericiți, nesatisfăcuți și suntem smulși din părtășia cu Dumnezeu.

Versetul 17

Iacov continuă să ne arate cum trebuie să ne comportăm cu acest fel de ispite, pentru ca să nu păcătuim în astfel de situații.

Iacov 1.17: Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit coboară de sus, de la Tatăl luminilor, la care nu este schimbare sau umbră de mutare.

În primul rând, trebuie să ne amintim că Dumnezeu este un Dumnezeu bun și darnic, care Se îngrijește de toate creaturile Sale. Tot ceea ce are nevoie copilul lui Dumnezeu pentru fericirea sa, „coboară de sus, de la Tatăl luminilor”; nu vine prin aceea că noi cedăm poftelor din viața noastră. Trebuie să ținem minte acest mare adevăr, pentru că avem tendința de a-l pierde din vedere în momentele de ispită.

Iacov menționează că există două feluri de daruri, pe care Dumnezeu le dă oamenilor. Există

daruri „bune”, acestea sunt lucrurile naturale ale vieții, pe care El le dă tuturor oamenilor (Eclesiastul 3.13; 5.19; Faptele apostolilor 14.17; 1. Timotei 6.17), și apoi există daruri „desăvârșite”, acestea sunt lucruri spirituale pe care Dumnezeu le dă credincioșilor (Romani 6.23; Ioan 4.10; 1. Tesaloniceni 4.8; Efeseni 2.8; 4.7). Acest lucru arată că Dumnezeu este Izvorul și Dătătorul tuturor darurilor bune și desăvârșite. El ne va împlini toate nevoile noastre - naturale și spirituale - la timpul Său (Filipeni 4.19). El nu este autorul ispitei păcătoase din noi. Trebuie să ne încredem cu credință în aceasta, dacă vrem să învingem dorințele păcătoase.

În afară de aceasta Iacov îl numește pe Dumnezeu „Tatăl luminilor”. Acest lucru indică faptul că El este un Dumnezeu atotștiutor și grijuliu pentru toți. Cuvântul „Tată” vorbește despre tandrețe, dragoste și purtare de grijă. Aceasta înseamnă că El nu este un Dumnezeu impersonal care acționează fără sentimente față de creaturile Sale. Cuvântul „lumină” subliniază cunoașterea și înțelegerea Lui infinită a fiecărei situații din viață. Înseamnă că El cunoaște perfect situația noastră de viață și ne va da ceea ce avem nevoie, potrivit cu marea Sa bunătate. Iacov adaugă: „la care nu este schimbare sau umbră de mutare”. Acest lucru înseamnă că nu există schimbare în ființa lui Dumnezeu față de noi; scopurile Sale de a ne binecuvânta și de a ne îngriji nu pot fi schimbate (Maleahi 3.6). El nu este un Dumnezeu inconsecvent. Noi putem fi siguri că El va face tot ce este mai bun pentru noi în situația noastră în viață. Credința este convinsă de acest lucru. Ea are încredere că Dumnezeu este Cel care dăruiește toate binefacerile, de care ne bucurăm, atât naturale, cât și spirituale, și ea speră că El ne va da ceea ce avem nevoie la timpul Său. Acest fel de încredere în Dumnezeu îi face o mare plăcere (Psalmul 118.8,9).

El știe. El iubește. El aude,
Nimic nu poate tulbura acest adevăr;
El dă ce este cel mai bun
Acelora care lasă decizia în seama Lui.

Tocmai această încredere a credinciosului este cea pe care satan o atacă (Luca 22.32). Scopul lui este să ne zdruncine încrederea în bunătatea lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu satisface imediat o nevoie din viața noastră, El vrea să ne încerce în această privință. Când satan vede acest lucru, ne va sugera, că Dumnezeu ne reține ceva bun. El va sugera, de asemenea, că ar trebui să acționăm noi înșine în această privință. Dacă încrederea noastră în Dumnezeu este zdruncinată, este posibil să acționăm după sugestiile lui satan și să ne apucăm de acel lucru, de care credem că avem nevoie. Dar dacă acționăm în voința proprie și în independență de Dumnezeu, aducem păcatul și moartea în viața noastră. Henry Edward Hayhoe a spus pe bună dreptate: „Necredința în bunătatea lui Dumnezeu este rădăcina tuturor eșecurilor noastre.”

Aceasta este exact linia pe care satan a folosit-o pentru a o ispiti pe Eva în grădina Eden. El i-a spus că dacă vor mânca din fructul pomului vor deveni „ca Dumnezeu” (Geneza 3.5) și că Dumnezeu le-ar refuza acest bun. Când credința ei în bunătatea lui Dumnezeu a fost zdruncinată și a crezut că dacă ar lua fructul, aceasta ar fi îmbunătățit poziția ei și a soțului ei, a luat fructul interzis și l-a mâncat. Dar totul a fost o mare minciună. Mâncatul fructului nu i-a făcut pe Adam și Eva mai buni sau asemănători cu Dumnezeu, ci i-a făcut păcătoși.

Satan a folosit aceeași tactică atunci când L-a ispitit pe Domnul în pustie (Luca 4.1-13). În esență, el l-a spus: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, de ce nu se ocupă Dumnezeu de unul dintre cele mai importante lucruri din viața Ta? - nevoia Ta de a avea mâncare?” În spatele acestei ispiti se afla intenția de a-L face pe Domnul să se compătimizească în El Însuși în această situație. Diavolul l-a spus: „Tu mori de foame aici; aceasta nu ar trebui să i se întâmple unui om evlavios!” Apoi a sugerat că Domnul ar trebui să-și folosească puterea Sa divină pentru a satisface această nevoie - pe care Dumnezeu l-a vădit în mod evident, nu a făcut-o. Dar dacă ar fi făcut așa, ar fi trebuit să facă un pas de independență față de Dumnezeu. Observați cât de subtil procedează satan: el l-a spus Domnului să transforme piatra în pâine; nu a mers până acolo încât să-l spună să o mănânce! El știa, din experiența sa cu oamenii, că nu va trece mult timp până când o persoană flămândă, văzând ceva de mâncat în fața ei, îl va lua și îl va mânca. Dar satan a fost înfrânt în acest șiretlic prin încrederea Domnului în Dumnezeu (Psalmul 16.1) și ascultarea Domnului de Cuvântul lui Dumnezeu (Psalmul 17.3).

Diavolul a folosit această tactică asupra bărbaților și femeilor încă de la începutul timpului. Ea ne arată cât de viclen este el (2. Corinteni 11.3) și, de asemenea, cât de înșelătoare este inima omului (Ieremia 17.9). De aceea Iacov ne învață că noi putem birui această ispitire de a păcătui, prin aceea că noi credem în bunătatea lui Dumnezeu - iar aceasta se va manifesta prin aceea că noi Îl așteptăm, pentru a răspunde nevoilor noastre.

Versetul 18

După aceea Iacov vorbește despre suveranitatea mare a lui Dumnezeu:

Iacov 1.18: El, potrivit vocii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim ca cele dintâi roade ale făpturilor Sale.

Acest verset se referă la nașterea noastră din nou (Ioan 3.3-5; 1. Petru 1.23). Dumnezeu nu a fost forțat să facă acest mare act de bunătate și milă - El a făcut-o „după voia Sa” și după bunătatea inimii Sale. Numai Lui se datorează faptul că noi avem viață spirituală, și prin aceasta El Și-a asumat responsabilitatea de a avea grijă de noi și a ne sprijini pe drumul credinței. Dacă suntem într-adevăr copiii Lui, de ce am crede că El nu are grijă de noi și că trebuie să păcătuim pentru a ne satisface nevoile vieții? În afară de aceasta creștinii credincioși sunt „cele dintâi roade ale făpturilor Sale”. Așadar, am primit un loc unic și foarte privilegiat printre toate făpturile lui Dumnezeu. Și pentru că suntem atât de privilegiați, este și mai absurd să gândim că El nu va avea grijă de noi (Isaia 49.15).

Așa cum există un mod corect și unul greșit de a răspunde la ispitele (încercările) din *exterior*, există și un mod corect și unul greșit de a răspunde la ispitele din *interior*. În ceea ce privește aceasta din urmă, putem fi „ispitiți” (Iacov 1.13) și „atrași” (Iacov 1.14) prin poftele noastre - dar acest lucru va duce doar la „moarte” morală. Sau putem aștepta cu credință ca „Tatăl luminilor” să ne satisfacă nevoile conform planului Său cel bun.

Felul în care un om se comportă în situațiile de viață de mai sus va da o indicație despre locul în care se află din punct de vedere spiritual în sufletul său. Dacă un om nu are încredere în Dumnezeu și nu se judecă pe sine însuși, ci cedează în mod obișnuit pofteilor și păcatelor, se

pune întrebarea dacă el chiar mai are credință. Falsitatea credinței mărturisite a unei persoane este astfel demascată. Un credincios poate păcătui și eșua în viața lui, dar el se va pocăi și se va judeca pe sine însuși și se va ridica din nou și va continua pe calea credinței (Proverbele 24.16). Căderea nu-l face pe un om să fie un ratat în viață; rămânerea în această stare îl face un ratat. Căderea nu înseamnă că o persoană nu este mântuită, dar rămânerea în această stare pune mântuirea sub semnul întrebării. Un om care nu crede cu adevărat în Domnul Isus Hristos va persista în mod obișnuit în păcatele sale și, prin aceasta, arată că mărturisirea sa de credință nu este autentică.

Ceea ce Iacov spune în acest prim pasaj este că ispitele - fie că ele vin din exterior sau din interior - arată unde se află o persoană în sufletul său. Astfel încercările și ispitele din viață sunt adevărate ocazii de a dezvălui credința noastră și de a arăta că suntem credincioși adevărați.

Credința se dovedește prin felul cum noi primim Cuvântul lui Dumnezeu (versetele 19-27)

În continuare, Iacov vorbește despre felul în care noi tratăm Cuvântul lui Dumnezeu - Sfânta Scriptură. După ce a menționat „Cuvântul adevărului” prin care am fost născuți din nou (Iacov 1.18), el continuă să vorbească despre locul pe care Cuvântul ar trebui să-l aibă în viața noastră. Iacov arată în acest pasaj că felul în care o persoană tratează Cuvântul lui Dumnezeu arată dacă ea are sau nu credință adevărată.

Creștinii iudei, cărora le-a scris Iacov, se alăturaseră comunității creștine și participau la adunările în care se propovăduia Cuvântul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 2.42). Nu a durat mult, însă, până când unii dintre ei au părut să dea impresia că nu sunt credincioși adevărați (Galateni 2.4; Tit 1.10-16). Astfel, a devenit evident că a existat o comunitate mixtă printre ei. Știind acest lucru, Iacov se referă la faptul că modul în care un om primește și răspunde la Cuvântul lui Dumnezeu va arăta autenticitatea mărturisirii sale. Cei care nu sunt autentici o vor arăta prin aceea că sunt numai „ascultători ai Cuvântului”. Ei ascultă atunci când se predică Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu va avea niciun efect practic asupra vieții lor. Pe de altă parte, o persoană cu o credință autentică în Hristos se va arăta a fi un credincios adevărat prin faptul că este un „împlinitor al Cuvântului”. De aceea Iacov se concentrează în acest pasaj asupra a două lucruri:

- să fi *primitor* al Cuvântului lui Dumnezeu (Iacov 1.19-21)
- să *reacționezi* la Cuvântul lui Dumnezeu (Iacov 1.22-27).

Primirea Cuvântului lui Dumnezeu (versetele 19-21)

Versetele 19,20

Iacov 1.19,20: Așa că, preaiubiții mei frați, orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, încet la mânie; pentru că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.

Așa cum am menționat mai devreme, Iacov abordează anumite comportamente care nu erau străine modului de gândire și de viață iudaic și care erau în pericol de a fi transferate la creștinism. Acestea erau „veșminte de mormânt” (Ioan 11.44), care trebuiau să fie luate de pe acești noi convertiți. Sabatul a fost un astfel de lucru în legătură cu Cuvântul lui Dumnezeu: le plăcea să stea în sinagogă în ziua de Sabat și să discute și să se certe pe marginea lucrurilor citite din Sfânta Scriptură (Faptele apostolilor 17.2,3,17; 18.4; 28.19). Ei își închipuiau că sunt stăpânii (învățătorii) și criticii adevărului (Romani 2.19,20; 1. Timotei 1.7) și le plăcea să-și discute opiniile. Deși acest lucru ar fi putut fi probabil tolerat în sinagogile evreiești, un astfel de lucru nu-și are locul în creștinism (2. Timotei 2.14). Dumnezeu dorește ca creștinii să se adune pentru a asculta Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a-L citi și pentru a-L explica (1. Timotei 4.13), dar astfel de ocazii nu ar trebui să degenereze în dezbateri despre propria părere (2Tim 2.14).

Iacov începe prin a expune atitudinea corectă și potrivită, pe care trebuie să o avem în prezența Cuvântului lui Dumnezeu. El spune: „Așa că, preaiubiții mei frați, orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, încet la mânie; pentru că mânia omului nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu.” Acest îndemn scurt, dar clar, arată că trebuie să se aibă reverență față de Cuvântul lui Dumnezeu atunci când Acesta este deschis și citit, și Acesta îl face pe ascultător să se abțină de la vorbire (Psalmul 119.161).

În primul rând, trebuie să fim „grabnici la ascultare”. Aceasta se referă la o disponibilitate duhului pentru a asculta și a primi adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi ar trebui să ne străduim să profităm de fiecare ocazie pentru a-l cunoaște mai bine. Cel care are o minte gata să învețe - care ia locul unui învățăcel smerit și ascultă cu atenție atunci când este vestit Cuvântul lui Dumnezeu - va obține cu siguranță un mare folos de pe urma acestuia (Deuteronomul 33.3; Luca 8.35; 10.39).

În al doilea rând, ar trebui să fim „înceți la vorbire”. Aceasta este o referire la exprimările despre Sfânta Scriptură. Noi cunoaștem numai în parte și în cel mai bun caz putem profeti numai în parte (1. Corinteni 13.9). Dacă avem pretenția că avem autoritate asupra adevărului lui Dumnezeu ne socotim pe noi înșine mai presus „decât se cuvine să ne socotim” (Romani 12.3). Aceasta dezvăluie necunoașterea măreției Cuvântului lui Dumnezeu (Psalmul 138.2). De aceea Iacov insistă să pună capăt dorinței de a transpune gândurile noastre la Sfânta Scriptură. În Iacov 3.1 el avertizează împotriva asumării rolului de învățător și de propovăduitor ai cunoașterii divine, pentru că toți aceștia au o responsabilitate mai mare. Cine dă mereu opinia și punctul lui de vedere mai departe nu este în măsură să primească adevărul și să se maturizeze în înțelegerea revelației divine. De aceea ar trebui să dăm comentariile noastre asupra Sfintei Scripturi cu atenție și conștiință fiind că este Cuvântul sfânt și infailibil al lui Dumnezeu pe care îl comentăm.

În al treilea rând, trebuie să fim „înceți la mânie”. Discuții carnale despre Cuvântul lui Dumnezeu pot, din păcate, să ducă uneori la ceartă și mânie. Aceasta era deseori așa la iudei în sinagogile lor. De aceea, Iacov insistă asupra stăpânirii acestor temperamente înflăcărâte. Dacă încercăm să ne exprimăm punctul de vedere ridicând vocea și certându-ne, aceasta nu va ajuta niciodată la înaintarea vestirii adevărului, pentru că, așa cum spune Iacov, „mânia unui om nu lucrează dreptatea lui Dumnezeu”. Dumnezeu nu Se va identifica cu astfel de acte

carnale. Adevărul lui Dumnezeu trebuie comunicat și primit într-un mediu de liniște și pace (Deuteronomul 33.3; Eclesiastul 9.17; Luca 8.35; 10.39).

Versetul 21

Iacov 1.21: De aceea, lepădând orice necurăție și revărsare de răutate, primiți cu blândețe Cuvântul sădit, care poate să vă mântuiască sufletele.

Iacov continuă arătând că la ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu nu numai autodisciplina este potrivită, ci și judecata de sine. Dacă vrem să beneficiem de pe urma citirii Cuvântului lui Dumnezeu, este imperativ necesar să ne lepădăm de orice „necurăție” și de „orice revărsare de răutate”. Fără această necesară judecată de sine, „Cuvântul sădit” nu se va înrădăcina niciodată cum trebuie în sufletele noastre și nu ne va face să creștem. Dacă solul unei grădini este plin de buruieni, rădăcinile unei plante bune nu vor putea să crească în mod corespunzător și să se înmulțească. De aceea un grădinar înțelept pregătește solul prin smulgerea buruienilor nedorite, care ar putea împiedica creșterea plantelor bune. În mod similar trebuie să ne pregătim inimile pentru „a primi” Cuvântul, îndepărtând tot ceea ce în viața noastră nu este în concordanță cu natura sfântă a lui Dumnezeu (1. Petru 2.1,2). Acest lucru se face prin judecata de sine (2. Corinteni 7.1).

Duhul, în care trebuie să primim Cuvântul, este duhul de „blândețe”. Acest lucru arată reverența față de Cuvânt și față de Cel care ni l-a dat. Iacov Îl numește „Cuvântul sădit”, căci dacă Îl primim în mod corect, El va prinde rădăcini în noi și va deveni o parte componentă permanentă a vieții noastre. Apostolul Ioan vorbește despre aceasta și spune: „Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi” (1 Ioan 2.14c).

Iacov adaugă: „care poate să vă mântuiască sufletele”. Pentru cei care nu au fost mântuiți (simplii mărturisitori), primirea Cuvântului lui Dumnezeu în credință ar produce în ei mântuirea veșnică. Dar pentru cei care erau mântuiți, va fi de mare folos practic să posede Cuvântul sădit ca parte integrantă a vieții lor creștine. Dacă există ascultare față de principiile Cuvântului lui Dumnezeu, credinciosul poate fi ferit de numeroasele pericole și capcane spirituale de pe calea credinței. (Psalmul 17.4,5).

Răspunsul la Cuvântul lui Dumnezeu (versetele 22-25)

Versetele 22-24

Iacov 1.22-24: Fiți dar împlinitori ai Cuvântului și nu numai ascultători, înșelându-vă pe voi înșivă. Pentru că, dacă cineva este ascultător al Cuvântului și nu împlinitor, acesta seamănă cu un om care-și privește fața firească într-o oglindă: pentru că s-a privit pe sine și a plecat și a uitat îndată cum era.

De aceea, Iacov continuă să vorbească despre importanța de a răspunde la Cuvânt cu ascultare practică. El ne îndeamnă să nu fim doar „ascultători”, ci și să fim „împlinitori ai Cuvântului”. Ezra este un bun exemplu în acest sens. Ni se spune că el „și-a îndreptat inima să *caute* [sau: cerceteze] legea Domnului și s-o *împlinească*” (Ezra 7.10). Deci acesta este un

alt test al autenticității credinței unui om. Dacă el sau ea are credință, adică dacă este un credincios adevărat, aceasta se va arăta prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Uneori, un credincios poate să nu reușească să aplice Cuvântul lui Dumnezeu în viața sa așa cum ar trebui, dar în principiu va fi cunoscut ca un „împlinitor al Cuvântului”. Dacă, pe de altă parte, o persoană nu practică în mod obișnuit principiile Cuvântului lui Dumnezeu, se pune la îndoială dacă el sau ea este un adevărat credincios. S-ar putea foarte bine ca astfel de oameni să nu fie nici măcar mântuiți.

Din Evrei 6.4,5 știm că este posibil ca un necredincios să se afle printre creștini acolo unde se predică Cuvântul lui Dumnezeu. Ei gustă „cuvântul cel bun al lui Dumnezeu” și au parte de ceea ce „Duhul Sfânt” face în exterior acolo - și totuși rămân în starea necredincioasă. Acești oameni sunt „ascultători ai Cuvântului” în adevăratul sens al cuvântului; însă Cuvântul nu a fost niciodată primit cu credință. Să fii înconjurat de adevăr, dar fără a fi un făptuitor al acestuia, este un lucru periculos, pentru că ne face să ne înșelăm pe noi înșine. De aceea Iacov adaugă: „se înșeală pe ei înșiși”. Unii oameni au fost orbiți spiritual în acest fel pentru că nu au fost dispuși să asculte de Sfânta Scriptură, după ce au auzit-o. Iacov spune că omul acesta este ca o oglindă în care se uită, apoi se îndepărtează și uită ce a văzut - deci nu are niciun efect asupra lui. Observă: ne înșelăm *pe noi înșine*, nu pe cei din jurul nostru. Oamenii care ne cunosc nu se lasă de obicei înșelați de ipocrizia noastră.

A existat o situație similară printre iudeii din zilele lui Ezechiel pentru această formă goală, să fie doar „un ascultător al Cuvântului și nu un împlinitor”. Domnul i-a spus lui Ezechiel că poporul ar veni și s-ar așeza în fața lui, așa cum era obișnuit pentru poporul lui Dumnezeu în prezența unui profet trimis de Dumnezeu; dar ei nu au vrut să facă ceea ce le-a spus. „Ei vin cu grămada la tine ca popor al Meu, ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc; căci cu gura vorbesc dulce de tot, dar cu inima umblă după câștigul lor necinstit. Iată, tu ești pentru ei ca un cântăreț plăcut, ca un glas frumos și care cântă bine cu un instrument. Ei îți ascultă cuvintele, dar nu le împlinesc deloc” (Ezechiel 33.31,32). În vremea Domnului Isus, fariseii erau urmașii spirituali ai acestor oameni. Domnul a spus despre ei: „Deci toate câte vă spun ei, faceți și țineți, dar nu faceți după faptele lor, *pentru că ei spun și nu fac*” (Matei 23.3). Această problemă nu este o problemă exclusiv iudaică. Știm cu toții cât de ușor este să citim Biblia, fără să fim influențați de ceea ce citim. Cu toții trebuie să fim veghetori în această privință.

Versetul 25

Iacov 1.25: Dar cine și-a adâncit privirea în legea desăvârșită, aceea a libertății, și a stăruit în ea, nefiind un ascultător uituc, ci un împlinitor cu fapta, acesta va fi fericit în lucrarea lui.

Iacov continuă și spune că nu ar trebui să fie o povară pentru un credincios să fie un împlinitor al Cuvântului, pentru că a face ceva ce ți-ar plăcea să faci nu este o povară; este o bucurie. Iacov numește aceasta „legea desăvârșită, aceea a libertății”. Ea este menționată în contrast cu Legea lui Moise. Legea mozaică este preocupată de stăpânirea impulsurilor naturii vechi. Ea este plină de fraze negative repetate adesea: „Să nu faci. ...” [Exodul 20.1-17]. Încercarea de a împlini toate aceste porunci era o povară pentru toți cei care se aflau sub această

obligație (Matei 11.28; Faptele apostolilor 15.10). „Legea libertății”, dimpotrivă, se concentrează pe încurajarea și direcționarea noii naturi pentru a face lucruri pozitive, de care noua viață se bucură. Este caracterizată prin expresia „Să ne ...”. Nu este o povară pentru noua natură să facă aceste lucruri, pentru că ea se bucură să facă voia lui Dumnezeu descrisă în Cuvântul Său (Psalmul 40.8). În mod similar, pentru un cal este o libertate desăvârșită dacă i se dă fân să mănânce - este exact ceea ce îi place! Dar dacă unui câine i se dă fân să mănânce este o altă chestiune - ar fi orice, dar nu libertate pentru el. Deci, cel care umblă în Duhul se bucură să facă voia lui Dumnezeu; nu este nicio povară pentru el. Legea desăvârșită a libertății înseamnă că poruncile Domnului și dorințele credinciosului sunt aduse în armonie.

Ca o încurajare de a pune în practică Cuvântul lui Dumnezeu, Iacov le amintește ascultătorilor săi de răsplata actuală pentru cei care împlinesc Cuvântul lui Dumnezeu. El spune: „va fi fericit în lucrarea lui”. Sensul de bază al cuvântului „fericit” este acela de *a fi fericit*. De aceea omul care umblă în adevăr va fi fericit în sufletul său, pentru că există o bucurie cunoscută doar de cei care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu. Acest lucru, de altfel, este ilustrat de prima minune a Domnului Isus când a transformat apa în vin (Ioan 2.1-10). Faptul de a bea „apă” se referă în Sfânta Scriptură la înprospătarea prin intermediul Cuvântului lui Dumnezeu. „Vinul” în Sfânta Scriptură vorbește adesea despre bucuriile vieții creștine. În lumina minunii, ar trebui să ne întrebăm: „Când s-a transformat apa în vin?” Nu a fost atunci când servitorii au turnat apa în vase, ci atunci când ei au ridicat acele vase și le-au dus la mai-marele mesei. La un moment dat, pe parcurs, în timp ce cărau apa, aceasta s-a transformat în vin. În același mod vom avea parte de bucurie, dacă punem în practică Cuvântul lui Dumnezeu în umblarea noastră zilnică.

Un test întreit al autenticității

Există pericolul ca în exterior să te declari de partea credinței, fără ca lăuntric să existe ceva real. De aceea Iacov se referă la faptul că credința unui om trebuie să fie pusă la probă. El spune:

Iacov 1.26,27: Dacă cineva gândește că este religios și nu-și înfrânează limba, ci își amăgește inima, religia acestuia este deșartă. Religia² curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: a-i cerceta pe orfani și pe văduve în necazul lor, a se păstra neîntinată de lume.

Aceste versete arată: este foarte posibil ca o persoană să pară în exterior a fi un credincios adevărat, în timp ce nu există o realitate interioară. De aceea Iacov prezintă trei lucruri prin care orice mărturisire de slujire divină adevărată poate fi testată. El ne spune că există o dovadă infailibilă pentru credința în viața unei persoane. Domnul a vorbit despre aceasta în slujba Sa: „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7.16,20).

- **Stăpânirea de sine:** Primul punct este stăpânirea de sine. Dacă cineva mărturisește că „slujește lui Dumnezeu”, dar nu-și poate controla limba, atunci aceasta este un semn revelator că s-ar putea să nu fie deloc un credincios adevărat. Nimicnicia slujirii sale divine este demascată, slujirea lui pentru Dumnezeu nu este nimic mai mult decât o un

spectacol „deșănțat”. El se înșală singur.

- *Dragoste și compasiune*: Al doilea lucru este dragostea și compasiunea. Dacă credința unei persoane este autentică, ea se va preocupa de cei care suferă, iar acest lucru se va vedea în viața ei într-un fel sau altul printr-o atitudine binevoitoare față de cei aflați în nevoie - adică „orfanii” și „văduvele”.
- *Sfințenia personală*: Al treilea punct este sfințenia personală. Acesta va fi un rezultat al separării practice de lume. În cazul în care credința unui om este autentică, atunci el va fi atent la legăturile sale și „se va păstra neîntinat de lume”.

Autenticitatea credinței în Dumnezeu și în Cuvântul Său va fi astfel arătată într-un mod corespunzător (Iacov 1.26) și în acte de caritate față de cei nevoiași (Iacov 1.27a) precum și în sfințenia personală, menținută prin despărțirea de lume (Iacov 1.27b). Acest lucru arată că auzirea adevărului nu este un scop în sine; este doar începutul. Dumnezeu vrea o realitate interioară în poporul Său, care să ducă la practicarea adevărului (Psalmul 51.7).

Tradus de la: [Der Jakobusbrief \(1\)](#)

Tradus din *The Epistle of James*

Traducere: Ion Simionescu

Adnotare

[1] J.N. Darby, *Collected Writings*, vol. 17: *Practical Reflections on the Psalms – Book 1a*, pag. 11.

[2] Cuvântul „religie” este folosit aici în sensul de mărturisirea apartenenței la anumite convingeri și învățături religioase.